

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **Zelený Sport Defence s.r.o.**, se sídlem Slatina 116, zast. JUDr. Michalem Pacovským, advokátem se sídlem Čelakovského sady 433/10, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2019, č. j. 9 A 47/2018 - 40,

t a k t o:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2019, č. j. 9 A 47/2018 - 40, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 9. 11. 2017, č. j. MPO 43968/16/10200/01000, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím ministr průmyslu a obchodu zamítl rozklad proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 9. 2. 2017, č. j. MPO 43968/2016, kterým stěžovatel žalobkyni neudělil licenci k transferu vojenského materiálu do zahraničí podle § 18 písm. c) ve spojení s § 22e odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“). Důvodem pro neudělení licence bylo negativní závazné stanovisko Ministerstva vnitra jako dotčeného orgánu, které bylo vydáno dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb.

[2] Ministr průmyslu a obchodu v řízení o rozkladu dospěl k závěru, že všechny žalobkyní uplatňované námitky směřovaly proti závaznému stanovisku Ministerstva

vnitra. Postupem podle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), si proto vyžádal závazné stanovisko ministra vnitra. Ten přípisem negativní závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil. Ministr průmyslu a obchodu proto rozklad zamítl a potvrdil rozhodnutí stěžovatele, aniž by provedl další dokazování.

II. Rozhodnutí městského soudu

[3] Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu napadla žalobkyně u městského soudu žalobou. V té brojila především proti negativnímu závaznému stanovisku Ministerstva vnitra, které bylo založeno především na tom, že proti bývalému jednateři žalobkyně M. R. probíhalo trestní stíhání. Ministerstvo vnitra však nemělo možnost seznámit se s trestním spisem ani s povahou jednání, které bylo panu R. kladeno za vinu, ani nijak neodůvodnilo, v čem konkrétně spatřuje ohrožení veřejného pořádku. Trestní stíhání vedená proti M. R. byla navíc zastavena usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, č. j. 4 To 3/2017, a usnesením Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2 T 59/2017 - 577, a ještě před vydáním napadeného rozhodnutí byly stížnosti státního zástupce proti tomuto postupu zamítnuty. Ministerstvo vnitra také ve svém závazném stanovisku odkázalo na výsledek kontrol provedených u společností MULTIAGRO v. o. s. Slatina a ZELENÝ SPORT s. r. o. Žalobkyně však upozornila, že v době vydání napadeného rozhodnutí již došlo k řádné kolaudaci objektu, který žalobkyně ve Slatině využívala. Ministerstvo vnitra navíc v minulosti vydávalo kladná závazná stanoviska, přestože mu byly výsledky kontroly známy. Toto ministerstvo dále tvrdilo, že se žalobkyně dopustila správních deliktů. Takové tvrzení ovšem nemá oporu ve spise. Ani nález zbraní, které měly na ramenních opěrkách výrobní čísla samopalů nakoupených společnostmi ZELENÝ SPORT s. r. o., není v nyní projednávané věci relevantní, neboť již bylo policií vysvětleno, že se jednalo o opěrky ze znehodnocených zbraní, jejichž volným prodejem žalobkyně, ZELENÝ SPORT s. r. o. ani M. R. neporušili své povinnosti. Závazné stanovisko je proto založeno pouze na domněnkách a spekulacích, a je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stejně tak je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, protože do května 2016 Ministerstvo vnitra vydávalo žalobkyni kladná závazná stanoviska.

[4] Žalobou napadené rozhodnutí toliko cituje potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra a nevypořádává se s námitkami, které žalobkyně vznesla v rozkladu. Zejména opomíjí námitku, že v obdobných případech (REAL TRADE PRAHA a. s., EXCALIBUR ARMY spol. s. r. o.) vydalo Ministerstvo vnitra kladná závazná stanoviska k licenci, a to navzdory trestnímu stíhání vedenému proti statutárním orgánům těchto společností. Správní orgány navíc nectily zásadu presumpce neviny a ani nezohlednily změnu užívání stavby skladu ve Slatině. Žalobou napadené rozhodnutí je proto zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a je taktéž v rozporu se zásadou materiální pravdy. Navíc došlo k podstatné změně okolností, což lze doložit mj. tím, že Ministerstvo vnitra od září 2017 žalobkyni znovu vydává kladná závazná stanoviska odůvodněná právě změnou okolností. Potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra, které v napadeném rozhodnutí cituje ministr průmyslu a obchodu, navíc odkazuje na závazné stanovisko Ministerstva vnitra č. j. MV-123494-3/OBP-2016, přestože se toto stanovisko vztahovalo k jiné žádosti žalobkyně o licenci.

pokračování

[5] Městský soud dospěl k závěru, že je žaloba důvodná. Napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a věc vrátil ministrově průmyslu a obchodu k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí je totiž dle názoru městského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Většinu tohoto rozhodnutí tvoří rozsáhlé citace závazného stanoviska ministra vnitra. Závěrem se ministr průmyslu a obchodu jen stručně vyjadřuje k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. K dalším rozkladovým námitkám ale ministr průmyslu a obchodu nic neuvedl, a to ani konstatování, že se ztotožňuje s odůvodněním potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra. Zcela opomněl vypořádat námitku, že nebyl správně zjištěn skutkový stav, když závazné stanovisko i potvrzující závazné stanovisko vycházejí z předpokladu, že trestní stíhání M. R. nebyla ukončena, ačkoliv je z podkladů obsažených ve správním spise a dále z listin předložených žalobkyní jako příloha žaloby zřejmé, že obě trestní stíhání byla zastavena a stížnosti státního zástupce proti tomuto postupu byly následně zamítnuty, a to ještě před vydáním napadeného rozhodnutí v nyní projednávané věci.

[6] Ministr obchodu a průmyslu měl důvody pro neudělení licence ze závazného stanoviska zapracovat do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Prostá citace významných částí závazného stanoviska nestačí, neboť měl stěžovatel vydat rozhodnutí nejen na základě podkladů dodaných od dotčených orgánů, ale také na základě námitek uplatněných žalobkyní. Jinak by postrádalo smyslu, že má stěžovatel pravomoc rozhodovat na základě závazných stanovisek, protože by zcela postačovalo, kdyby závazné stanovisko bylo zároveň konečným rozhodnutím ve věci samé. Účelem závazných stanovisek je získat odborné podklady od dotčených orgánů, které mají v dané věci věcnou kompetenci. Tím mají být sladěny veřejné zájmy podstatné pro konečné správní rozhodnutí. Městský soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť z jeho odůvodnění nevyplývá, proč ministr průmyslu a obchodu potvrdil rozhodnutí stěžovatele, a neobsahuje žádnou vlastní argumentaci k námitkám uplatněným v rozkladu. Rovněž se nevypořádal se změnou okolností, kvůli kterým bylo vydáno negativní závazné stanovisko, v důsledku čehož nebylo žádosti žalobkyně vyhověno.

[7] V potvrzujícím závazném stanovisku ministr vnitra navíc odkazuje na závazné stanovisko, které bylo vydáno Ministerstvem vnitra ve věci jiné žádosti žalobkyně. Z potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra není možné zjistit, zda se jedná o chybu v psaní, nebo zda ministr vnitra přezkoumal jiné závazné stanovisko, které se nyní projednávané věci netýkalo. Ministr průmyslu a obchodu měl v takovém případě učinit u ministra vnitra podnět k přezkumu tohoto závazného stanoviska.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[8] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností. Měl za to, že městský soud nesprávně posoudil otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu. Odvolal se na komentářovou literaturu ke správnímu řádu, ze které vyplývá, že pokud je jediným důvodem zamítnutí žádosti negativní závazné stanovisko dotčeného orgánu, správnímu orgánu nezbyvá než převzít důvody v tomto stanovisku uvedené. O takovou situaci se přitom jednalo v nyní projednávaném případě. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 7 As 46/2010 - 54) navíc vyplývá, že odvolací správní orgán nemůže sám posuzovat odvolací

námítky vznesené účastníkem řízení, ale naopak je vázán potvrzujícím závazným stanoviskem správního orgánu nadřízeného dotčenému orgánu. Stejně tomu bylo i v nyní projednávané věci, a ministr průmyslu a obchodu tedy mohl pouze ověřit, zda bylo potvrzující závazné stanovisko přezkoumatelné, zda reaguje na odvolatelem uplatněné námítky a zda splňuje zákonem stanovené formální požadavky. Sám však námítky věcně posoudit nemohl. Argumenty ze závazného stanoviska tak do svého rozhodnutí zahrnul tím způsobem, že citoval příslušené pasáže, které obsahovaly reakce na argumenty žalobkyně.

[9] K výtce městského soudu, že se potvrzující závazné stanovisko vztahovalo k jinému závaznému stanovisku, než jaké bylo vydáno v nyní projednávané věci, stěžovatel uvedl, že se toto potvrzující závazné stanovisko vztahovalo ke všem osmi souběžně projednávaným žádostem žalobkyně. Skutečnost, že potvrzující závazné stanovisko neobsahuje odkaz na všech osm závazných stanovisek, ale pouze na jedno z nich, považoval stěžovatel za pouhou chybu v psaní, která nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 25. 3. 2020 uvedla, že by z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu mělo vždy jasně vyplývat, co ho vedlo k vydání rozhodnutí o konkrétním obsahu a jak se vypořádal s argumenty účastníků řízení. Napadené rozhodnutí těmito požadavkům nedostálo, když pouze shrnulo potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra. Zpracování tam obsažených argumentů nemůže spočívat v prostém ocitování. Adresátem závazného stanoviska totiž není účastník řízení, ale správní orgán, který vede správní řízení. Z takto pojatého odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí např. nevyplývá, jak se ministr průmyslu a obchodu vypořádal s klíčovou námitkou nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na zastavení trestních stíhání jejího bývalého jednatele. Přitom právě toto trestní stíhání bylo zásadní okolností odůvodňující vydání negativního závazného stanoviska. Přestože tedy ministr průmyslu a obchodu nebyl oprávněn věcně přezkoumat potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra, nic mu nebránilo posoudit námítky týkající se nezákonnosti závazného stanoviska. S touto námitkou se tedy vypořádat mohl. Měl se také obrátit na ministra vnitra s podnětem k přezkumu závazného stanoviska podle § 149 odst. 5 věty druhé správního řádu. Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

[11] Ve vyjádření ke kasační stížnosti doručeném Nejvyššímu správnímu soudu 4. 5. 2020 žalobkyně dále rozvedla svoji argumentaci. Předně připomněla, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je závazné stanovisko podkladem konečného rozhodnutí a soudní ochrana proti němu je umožněna při přezkumu konečného rozhodnutí. Tento přezkum se týká veškerých vad, nikoliv pouze formální nezákonnosti, a je tak zřejmé, že i v případě závazných stanovisek je dán prostor pro úplný soudní přezkum. Zjistí-li odvolací správní orgán, že orgán nadřízený dotčenému orgánu při přezkumu závazného stanoviska nereagoval dostatečně na odvolací nebo rozkladové námítky, má učinit podnět k přezkumnému řízení, aby mohla být zjednána náprava. Pokud tak odvolací správní orgán neučiní, vystavuje se riziku, že bude jeho vlastní rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost, ačkoliv on sám při zdůvodňování svých vlastních úvah nepochybil. Nelze proto vykládat § 149 odst. 3 a 4 správního řádu tak, že by správní orgán mohl

pokračování

rezignovat na obsah závazného stanoviska a jeho závěry bezmyšlenkovitě převzít. V důsledku takového výkladu by konstrukce pravomocí správních orgánů byla nesmyslná, protože by k rozhodnutí stačilo samotné závazné stanovisko. Na odůvodnění stanovisek je třeba přiměřeně aplikovat zákonná ustanovení o obsahu, formě a náležitostech správních rozhodnutí. To platí i pro úkon, kterým nadřízený správní orgán potvrdí nebo změní závazné stanovisko. V případě, že tento potvrzující úkon orgánu nadřízeného dotčenému orgánu obsahuje nedostatky, musí proti němu odvolací správní orgán brojit, a to i opakovaně, je-li to třeba. Stěžovatel pochybil, pokud neshledal nedostatky v potvrzujícím závazném stanovisku a nebrojil proti němu. Potvrzující závazné stanovisko totiž neobsahovalo vypořádání všech rozkladových námitek.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná k tomu pověřený zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyššímu správnímu soudu napadlo celkem 8 kasačních stížností stěžovatele, které podal v obdobných věcech týkajících se obdobných rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu. Všechna tato rozhodnutí žalobkyně původně napadla společnou žalobou, ale městský soud každou z věcí vyloučil k samostatnému projednání. V některých z těchto věcí již Nejvyšší správní soud rozhodl (srov. rozsudky ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 As 26/2020 - 39, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 25/2020 - 33, a ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 27/2020 - 42). V těchto věcech Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnosti stěžovatele důvodnými, a příslušné rozsudky městského soudu tak zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení. Ani v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod, proč by se měl od svých závěrů přijatých v citovaných rozsudcích odchýlit. Dále uvedená argumentace je tak v podstatě jen opakováním závěrů, které již byly v citovaných rozsudcích vysloveny.

[15] Vzhledem k tomu, že městský soud zrušil rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, připomíná Nejvyšší správní soud svou konstantní judikaturu, podle které se lze v takovém případě zabývat pouze tím, zda byl závěr o nepřezkoumatelnosti učiněný v napadeném rozsudku správný, či nikoliv (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 2 As 36/2006 - 102, či ze dne 8. 11. 2017, č. j. 8 As 25/2017 - 67).

[16] V rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016 - 86, zdejší soud shrnul: „V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo

vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992 - 23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 - 45). Rozsah přezkumu provedeného žalovaným při rozhodování o odvolání lze dovodit z § 89 odst. 2 s. ř., podle něhož odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 - 45).“

[17] Specifikem nyní projednávané věci je, že stěžovatel musel postupovat podle § 149 odst. 3 správního řádu, podle kterého „[j]estliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne“. Je tedy zřejmé, že stěžovatel při obdržení negativního závazného stanoviska nemohl provádět další dokazování a nezbývalo mu než žádosti nevyhovět. Vzhledem k tomu, že následný rozklad směřoval výlučně proti obsahu závazného stanoviska, musel ministr průmyslu a obchodu vyžádat závazné stanovisko ministra vnitra jako orgánu nadřízeného dotčenému orgánu v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu, podle kterého „[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska“. V takové situaci je třeba posuzovat i prostou reprodukci závazného stanoviska za dostatečné vypořádání rozkladových námitek. Pokud by stěžovatel rozkladové námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska sám věcně posoudil, zatížil by řízení o rozkladu podstatnou vadou (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, č. 2167/2011 Sb. NSS). Je tedy zcela nadbytečné, aby ministr průmyslu a obchodu v rozhodnutí o rozkladu sám zaujímal vlastní stanovisko k námitkám směřujícím proti obsahu závazného stanoviska, přestože vydává rozhodnutí ve věci samé. Nelze proto souhlasit s městským soudem, že měl ministr průmyslu a obchodu zahrnout do odůvodnění svého rozhodnutí vlastní vypořádání rozkladových námitek.

[18] Městskému soudu je třeba přisvědčit, že konstrukce, při níž správní orgán rozhoduje pouze na základě negativního závazného stanoviska dotčeného orgánu, se jeví jako zbytečná a ne hospodárná. Nicméně tímto způsobem zákonodárce postup správních orgánů upravil a soudům nenáleží tuto konstrukci měnit. Přesto samozřejmě musí potvrzující závazné stanovisko reagovat přezkoumatelným způsobem na odvolací,

pokračování

případně rozkladové námitky směřující proti potvrzovanému závaznému stanovisku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019 - 22). Zákonnost závazného stanoviska přezkoumávají v plné míře správní soudy v řízení o žalobě proti na něm založenému rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS).

[19] Veškeré námitky vznesené žalobkyní v rozkladu směřovaly pouze proti obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Brojila proti takovému postupu ministerstva, při kterém negativní závazné stanovisko odůvodnilo trestním stíháním bývalého jednatele M. R. Ten totiž již nebyl jednatelem, dosud byl bezúhonný a měl bezpečnostní prověrku. Upozornila, že stíhání osob spojených s jinými obchodníky s vojenským materiálem nemělo za následek vydání negativních závazných stanovisek. Nebylo ani vysvětleno, jak s licenci, o kterou žalobkyně žádala, souvisel nález opěrek ze zbraní znehodnocených žalobkyní. Ministerstvo vnitra nezohlednilo ani skutečnost, že nemovitosti, které žalobkyně užívala ke skladování vojenského materiálu, byly rekolaudovány. Ze závazného stanoviska není zřejmé, proč byl změněn dosavadní přístup, kdy od dubna 2016 byla vydávána kladná závazná stanoviska. Navíc se argumentace obsažená v závazném stanovisku vztahuje k okolnostem, které se týkají nesouvisejícího případu jiné společnosti (MULTIAGRO v. o. s. Slatina).

[20] K těmto námitkám se vyjádřil ministr vnitra v potvrzujícím závazném stanovisku, které v žalobou napadeném rozhodnutí ministr průmyslu a obchodu citoval. K odůvodnění změny dosavadního přístupu uvedl, že sice dotčenému orgánu byly některé skutečnosti známy již dříve, ale změnu přístupu vyvolal teprve jejich souhrn. Za přelomovou označil informaci o zahájeném trestním stíhání M. R. Zastavení trestního stíhání nemohlo odůvodnit změnu závazného stanoviska, protože ve věci jednoho z trestních stíhání byla podána stížnost státního zástupce, a věc tak nebyla uzavřena. Skutečnosti, které Ministerstvo vnitra uvedlo ohledně společnosti MULTIAGRO v. o. s. Slatina, s nyní projednávaným případem souvisí, neboť je tato společnost s žalobkyní personálně propojena. Žalobkyně navíc využívá její nemovitosti, které jsou v zastavěném území obce Slatina. Přitom při využívání těchto nemovitostí již došlo k narušení ochrany obyvatelstva. Z toho důvodu je správný úsudek dotčeného orgánu, že žalobkyně nemůže zaručit, že v budoucnosti již nebude docházet k narušování bezpečnosti a ochrany zdraví obyvatelstva. Nedostatky v evidenci zbraní a střeliva a v zabezpečení nemovitostí, ve kterých jsou skladovány, jsou taktéž závažné, neboť poskytují prostor pro kriminální činnost, a to včetně organizovaného zločinu a vyzbrojování teroristických skupin. Odkaz žalobkyně na obdobné případy též nebyl relevantní, protože dotčený orgán vychází mj. také z okolností, které nemohou být žalobkyní známé, neboť mají bezpečnostní charakter a dotčenému orgánu je poskytují Policie ČR a zpravodajské služby.

[21] Z uvedené rekapitulace je zřejmé, že ministr vnitra ve svém potvrzujícím závazném stanovisku přezkoumatelným způsobem reaguje na podstatu rozkladové argumentace žalobkyně. Vzhledem k tomu, že tyto závěry ministr obchodu a průmyslu v žalobou napadeném rozhodnutí citoval, nelze toto rozhodnutí považovat (v ohledu uváděným městským soudem) za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Především se prostřednictvím citací potvrzujícího závazného stanoviska ministr průmyslu a obchodu

vyjádřil ke klíčovým rozkladovým námitkám ohledně trestního stíhání M. R. a k otázce odlišnosti nyní projednávané věci od licencí udělených společností REAL TRADE PRAHA a. s. a EXCALIBUR ARMY spol. s r. o. Také námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, na kterém stojí závazné stanovisko, je námitkou směřující proti obsahu závazného stanoviska, a v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu tak její vypořádání náleží v daném případě ministrovi vnitra.

[22] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že městský soud nesprávně postupoval i podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když zrušil žalobou napadené rozhodnutí bez jednání také proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Obsah správního spisu sice odpovídá žalobou napadenému rozhodnutí, nicméně správnost skutkových zjištění byla zpochybněna žalobkyní, která také navrhla provedení nových důkazů, jejichž prostřednictvím by měla být skutková zjištění správních orgánů vyvrácena. Žalobou napadené rozhodnutí vychází z usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 25. 1. 2017, č. j. 62 T 4/2016 - 1042, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, sp. zn. 4 To 3/2017, jimiž bylo zastaveno trestní stíhání M. R. pro trestný čin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence, a také z usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2 T 59/2017 - 577, jímž bylo zastaveno trestní stíhání téhož obviněného pro trestný čin nedovoleného ozbrojování a věc byla postoupena Obvodnímu báňskému úřadu pro území krajů Královéhradeckého a Pardubického. Ministr však uvedl, že proti poslední zmíněnému usnesení podal státní zástupce stížnost, a věc tak doposud nebyla skončena. Podle žalobkyně však ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byla tato stížnost zamítnuta usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 7. 2017, č. j. 14 To 139/2017 - 600. Toto usnesení žalobkyně navrhovala k důkazu. Nebylo ovšem ve správním spise a žalobkyně na něj v řízení před správními orgány ani neupozornila. Městský soud z něj tak vycházet nemohl, aniž by jej provedl jako důkaz. Nejde totiž ani o skutečnost známou soudu z úřední činnosti, ani o skutečnost obecně známou.

[23] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s městským soudem ani v tom, že potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra trpí závažnou vadou, neboť odkazuje na závazné stanovisko vydané ve věci jiné žalobkyní podané žádosti o licenci. Žalobkyně totiž podala celkem osm žádostí o vydání licence, přičemž ke všem vydalo Ministerstvo vnitra nesouhlasná stanoviska se stejným obsahem. Stěžovatel následně vydal osm rozhodnutí, proti kterým žalobkyně podala pouze jeden rozklad, ve kterém vznesla totožné námitky směřující proti všem osmi rozhodnutím stěžovatele. V rozkladovém řízení tak ministr průmyslu a obchodu jediným přípisem ze dne 1. 9. 2017, č. j. MV-87296/3/SO/2017, požádal ministra vnitra, aby potvrdil nebo změnil všech osm závazných stanovisek. Na tuto žádost reagoval ministr vnitra taktéž jediným přípisem, kterým potvrdil závazné stanovisko č. j. MV-123494-3/OBP-2016. Toto závazné stanovisko se sice nyní projednávané věci netýkalo, ale vzhledem k tomu, že šlo o společné úkony v řízeních s identickými okolnostmi a účastníky, lze zmíněnou vadu považovat za zjevnou chybu v psaní v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra. Zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí však touto chybou nemohla být ovlivněna.

pokračování

V. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v souladu s ním věcně vypořádá jednotlivé námitky uplatněné v žalobě. To, že napadené rozhodnutí nebylo shledáno nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů v ohledu uvedeném v napadeném rozsudku, totiž neznamená bez dalšího, že (ostatní) žalobní námitky jsou nedůvodné a napadené rozhodnutí ob stojí.

[25] Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu